

ERICA OP REIS

REIZEN MET
VERWONDERING

ERICA TERPSTRA

REISLUST / 7

**HET LAND VAN
MIJN JEUGD /9**

JAVA /11

BALI /19

KALIMANTAN /23

SULAWESI /29

LOCAL FIXER /36

**DE WIEG VAN
DE MENSHEID /39**

ETHIOPIË /41

MALI /47

NAMIBIË /57

SENEGAL /65

**HIS HOLINESS
DE DALAI LAMA /74**

**HET BOEDDHISME
KENT VELE
GEZICHTEN /77**

BHUTAN /79

MONGOLIË /91

MYANMAR /99

**DANSEN, SIGAREN
EN INDIANEN /107**

ARGENTINIË /109

GUATEMALA /117

CUBA /125

**WAAR SPORT EN REIZEN
SAMENKOMEN /132**

**BETOVERING,
EZELINNENMELK
EN THEE /135**

EGYPTIE /137

TURKIJE /143

OMAN /153

MAROKKO /163

**EEUWENOUDE
TRADITIES EN ONZE
EIGEN NIJNTJE /171**

TAIWAN /173

JAPAN /181

DANKWOORD /191

REGISTER /192

'REIZEN: WAT EEN CADEAU VAN HET LEVEN'

REISLUST

Voor omroep Max heb ik al veel mooie reizen gemaakt. Vaak denk ik terug aan de eerste keer dat ik in Afrika was. Het is 1977 als ik na een lange vlucht laat in de avond aankom bij mijn 'hotel'. Het is een eenvoudig hutje in de bush. Een bed, een flesje water en een houten stoel. En, o ja, naast dat hutje een gat in de grond met een houten deksel erop. Geen toiletpapier, maar dat heb ik gelukkig zelf meege-nomen. Dat is meteen mijn eerste tip: neem altijd een rolletje toilet papier mee.

Ik ben veel te opgewonden om te gaan slapen. Dus ik zet mijn stoel buiten en geniet van de zwoele Afrikaanse nacht. Vlakbij hoor ik het gesnuif van nijlpaarden. Voor onze veiligheid loopt er een bewaker met een geweer rond. Het is een prachtige Maasai. Hij ziet mij zitten, blijft staan en bekijkt me van top tot teen. Ik steek mijn duim omhoog; dat begrijpt iedereen. Ik wijs op mezelf: 'Erica. En u?' Het duurt even, maar dan begrijpt hij me. Hij lacht me toe, wijst naar mij en zegt 'Erica'. Het klinkt als Eureka. Dan wijst hij op zichzelf en zegt: 'Jesus'. Oké, de man heet Jesus.

Ik laat mijn bijna lege flesje water zien en gebaar dat ik graag een nieuwe zou willen. Hij knikt en verdwijnt in de nacht. Opeens staat hij weer voor me met een kan water, een stoeltje voor zichzelf en twee glazen. Dat wordt gezellig!
Natuurlijk ken ik de adviezen om hier alleen water uit flesjes te drinken. Maar moet ik deze gastvrije geste van Jesus dan afslaan? Op mijn reizen krijg ik soms de meest wonderlijke spijzen en drankjes aangeboden en je wilt iemand toch niet kwetsen door een gastvrij gebaar te weigeren? Gelukkig blijk ik een sterke maag te hebben, die ook het water van Jesus goed verdraagt.

We spelen pantomime. Jesus maakt me onder andere duidelijk dat hij 23 jaar jong is en al vier kinderen heeft. Mijn twee zonen vindt hij wat weinig. Natuurlijk heb ik nog geen mobieltje om foto's te nemen, dus ik maak een polaroidfoto van hem en schenk hem die. Zijn gezicht vertoont opperste verbazing en blijdschap. Hij drukt de foto aan zijn hart en bergt hem daarna zorgvuldig weg in de plooien van zijn gewaad.
We 'praten' nog een poosje, dan staat Jesus op, pakt zijn geweer en vertrekt. Achteraf denk ik dat dit het begin was van mijn onlesbare nieuwsgierigheid naar andere mensen en culturen. Wat een avontuur! Niet gek toch, zo'n passie?

De bewoners van deze wereld zijn prachtig en verwonderen me iedere keer weer: met hun gastvrijheid, hun gevoel voor humor, hun veerkracht en indrukwekkende ceremonies. Ook de natuur brengt me regelmatig in vervoering. Het is een voorrecht zoveel te mogen reizen en ik neem je in dit boek graag mee op een aantal van mijn reizen. Geniet en verwonder je!

*veel liefs,
Erica*

HET LAND VAN MIJN JEUGD

JAVA
BALI
KALIMANTAN
SULAWESI

JAVA

Het leven heeft mij prachtige kansen geboden, cadeaus in de schoot geworpen. Dat begon al jong met mijn zwemcarrière. Ik bleek talent te hebben, trainde hard en graag en mocht Nederland twee keer vertegenwoordigen op de Olympische Spelen. Daarna mijn fascinerende jaren als politica en journaliste en vervolgens het voorzitterschap van NOC*NSF. Dat kwam allemaal op mijn pad, zou je kunnen zeggen. Dat voorzitterschap was ook een fantastische baan, maar wel een erebaan voor bobo's. Mijn onkosten werden vergoed, meer niet. Dus toen ik daar na tien jaar mee ophield en dolgraag verre reizen wilde maken, kon dat niet. Ik had geen liggende gelden. Een boek schrijven over die reizen misschien? Een goede vriendin van me zei toen: 'Maar Erica, daar zit een televisieprogramma in.' Daar bleek interesse voor. Ik mocht aanschuiven bij het productiehuis van Ivo Niehe. Wat een cadeau! We zijn nu, in 2019, al aan ons achtste jaar bezig. En nu is dat boek er ook nog gekomen. Fantastisch toch?

In 2011 is het zover. Ik mag samen met een geweldige filmploeg van Ivo Niehe een pilot maken voor *Erica op Reis*. Dankzij een brief van regisseur Feije Riemersma – die tevens de prachtige foto's maakte die in dit boek staan – was ik volledig gerustgesteld. Hij schreef: 'Word vooral geen presentatrice. Hou het klein en blijf bij jezelf.' Wat een heerlijk advies. Dát kan ik. Vol vertrouwen gaan we op pad. Ik mocht kiezen waar ik naartoe wilde en het werd Indonesië, het land waar ik vanaf mijn vijfde twee jaar heb gewoond. De reden van die verhuizing? Mijn vader was gevraagd les te komen geven aan de politieschool in Sukabumi, een taak die hij graag op zich nam. Dus vertrokken we in 1949 met de boot naar Java.

THUISSKOMEN IN SUKABUMI

De indrukken die je als kind juist op die leeftijd opdoet, schijnen heel bepalend te zijn voor een belangrijk deel van je emotionele ontwikkeling. Dat blijkt wat mij betreft in ieder geval te kloppen. Zodra ik in Indonesië voet aan de grond zet, is het of ik thuiskom. Herinneringen waarvan ik niet meer wist dat ik ze had, komen boven. Blijkbaar sla je veel meer op je interne harde schijf op dan je je bewust bent. En als je dan op een plek uit je jeugd komt, gaan er ineens allerlei klepjes open en komt er van alles boven. De kleuren, de geuren, de klanken, alles voelt bekend op Java. Indonesië is een prachtig, kleurrijk, maar ook heel divers land. Het bestaat uit meer dan zestienduizend eilanden, waarvan er zo'n zesduizend bewoond zijn. Aangezien de pilot een succes is, is dit de eerste van nog vele tv-reizen. Onder andere opnieuw naar Indonesië, waar ik in 2013 Kalimantan en Sulawesi aandoe. Maar eerst meer over het eiland van mijn jeugd.

SOMMIGE DINGEN ZIJN NOG PRECIES ALS AL DIE JAREN GELEDEN. ZOALS HET TAFELTJE WAAR IK ACHTER GA ZITTEN IN EEN KLAS OP MIJN OUDE SCHOOL

Onderweg van de hoofdstad Jakarta naar Sukabumi, dat zo'n negentig kilometer ten zuiden van Jakarta ligt, treffen we een kleurrijk tafereel aan op het spoor. Je ziet dat op allerlei plekken, zowel in Azië als in Afrika. De infrastructuur in die landen is vaak gebrekkig en dan loopt er ineens een lang spoor van a naar b. Het pad wordt vrijgemaakt voor de bielzen van het spoor en onderhouden. De trein moet immers blijven rijden. Het wordt een wandelpad en mensen zoeken elkaar daar op; het is een ideale plek om handel te drijven. Zo ontstaat een soort lange spontane markt. Misschien komt er hooguit zo'n twee keer per dag een trein langs. Dan haal je je handel even weg en als de trein voorbij is, ga je verder met handeldrijven. Het is enig om te zien. Alles krioelt tussen elkaar door: mannen, vrouwen, kinderen en dieren. Het bezoeken van de lokale markt is een vast onderdeel van mijn reizen. Je ziet daar hoe praktisch mensen zijn en dat levert een mooi spektakel op. Dat kan ik iedereen aanraden. Ga rustig zitten of loop rond en kijk om je heen, zie wat er allemaal gebeurt op zo'n markt. Er is geen betere manier om een land en zijn inwoners te leren kennen. In het begin lijkt het vaak chaos, maar als je langer kijkt, ontdek je systemen en zie je hoe het werkt.

HERKENNING

Ik heb geen idee wat ik van deze reis naar Sukabumi moet verwachten. Dat ik emotioneel word bij het zien van het huis waar wij vroeger woon-

den, had ik niet verwacht. Het huis is niet meer in gebruik, de tand des tijds is goed zichtbaar. Ik vind dat passend. De tijd laat in ons allemaal immers sporen na. Met een foto uit mijn kindertijd in de hand loop ik door de tuin van ons vroegere huis. Op die foto zit ik op een trapje tussen studenten van de politieschool. Twee jongemannen van de politie, die ons nu in 2011 begeleiden, herkennen het trapje waar ik destijds op zat en willen dolgraag dat fotomoment opnieuw creëren.

Natuurlijk is er veel veranderd in ruim zestig jaar tijd. Zeker de laatste jaren zie je door de globalisering en de opkomst van internet en mobiele telefonie veel oude gebruiken verdwijnen. Je ziet dat de wereld eenvormiger wordt. Ergens is dat jammer, al heeft het voor de lokale bevolking misschien meer voor- dan nadelen. Maar sommige dingen zijn nog precies als al die jaren geleden. Zoals het tafeltje waar ik achter ga zitten in een klas op mijn oude school. Dat tafeltje ziet eruit of het zeker al zestig jaar in gebruik is. Ik praat wat met de kinderen. En dan beginnen ze een liedje te zingen. Een liedje dat ik hier ook ooit leerde en waarvan het refrein ineens weer bij me bovenkomt, zodat ik het mee kan zingen: 'Bètja, bètja.' Ook dat moment ontroert me. Een bètja, ook wel betjak, is een fietstaxi. In tegenstelling tot de riksja, wordt de betjak geduwd in plaats van getrokken en tegenwoordig is hij vaak gemotoriseerd. Maar

LOCAL FIXER

Tijdens al onze reizen hebben we altijd een local fixer bij ons. Die zoeken we zelf tijdens de research

voor het programma en daar leggen we op tijd contact mee, zodat we kunnen overleggen wat we graag willen. Vaak zijn het Nederlanders die al een tijd in ons land van bestemming wonen en reisleader geworden zijn. Het is belangrijk je ervan te vergewissen dat ze de taal goed spreken, want je wilt natuurlijk graag dat ze de weg kennen naar achterafkroegjes en deuren kunnen openen, je mee kunnen nemen naar de bijzondere plekjes en je kunnen introduceren bij inspirerende mensen. Bovendien tolken ze als dat nodig is. Meestal zijn ze geweldig. Heel soms heb je minder geluk en tref je iemand die het allemaal niet zoveel kan schelen. Maar dat is ons eigenlijk maar één keer gebeurd in al die jaren. Meestal is een local fixer iemand

van het land zelf, die naast de lokale taal ook behoorlijk Engels spreekt. Wel zo handig...

In Mongolië hebben we het enorm getroffen met local fixer Tseren. Naar eigen zeggen is ze de eerste Mongoolse vrouw die ooit met een Nederlander getrouwd is. Haar man was, als ik het me goed herinner, op fietsvakantie in Mongolië en zo hebben ze elkaar leren kennen. We krijgen een echte band met Tseren en ze neemt ons zelfs mee naar huis om ons voor te stellen aan haar volledige familie. Het is de enige keer dat we bij een local fixer thuis zijn geweest en het is een prachtige ontmoeting.

In Mali hebben we naast de native local fixer heel bijzondere begeleiding, namelijk van professor Wouter van Beek uit Utrecht. Hij is antropoloog en houdt zich dus bezig met de

Tseren, local fixer uit Mongolië

SOMS IS EEN LOCAL FIXER IEMAND VAN HET LAND ZELF, DIE NAAST DE LOKALE TAAL OOK BEHOORLIJK ENGELS SPREEKT. WEL ZO HANDIG...

mens in al zijn aspecten, op fysiek, cultureel en spiritueel gebied. Wouter is al tientallen jaren kind aan huis bij onder anderen de Dogon en heeft er een hele familie bij gekregen. Hij schreef daar prachtige boeken over. Het was een voorrecht hem bij ons te hebben.

In Ethiopië hebben we het geluk een lokale local fixer te vinden die in haar jeugd geadopteerd is door een alleenstaande moeder van een lokale stam, de Hamar. Normaal gesproken worden daar geen toeristen toegelaten, maar wij worden er als vrienden van

hun geadopteerde dochter hartelijk welkom geheten. Meer dan hartelijk zelfs! En ik maar denken dat niemand zo kan knuffelen als ik, maar deze dame overtreft mij ruimschoots.

Zo heeft elke local fixer zijn/haar eigen accent aan onze reizen toegevoegd. Een goede, persoonlijke gids, die de taal spreekt en de weg kent, heeft ook als je 'gewoon' reist zeker meerwaarde.

**HET
BOEDDHISME
KENT VELE
GEZICHTEN**

BHUTAN
MONGOLIË
MYANMAR

MYANMAR

Myanmar, het voormalige Birma, is jarenlang niet toegankelijk geweest voor toeristen. Dat maakt me altijd extra nieuwsgierig. Dus zodra de grenzen van zo'n land opengaan, wil ik er graag naartoe. Ook in Myanmar is het dagelijks leven tot in de haarvaten verweven met het boeddhisme. De overgrote meerderheid, namelijk zo'n negentig procent van de bevolking, is boeddhistisch. Maar zoals bij veel religies zie je grote verschillen met bijvoorbeeld het boeddhisme in vreedzaam Bhutan en hardnekkig Mongolië. Helaas gebeuren er in Myanmar ondanks dat boeddhisme verschrikkelijke dingen, waaronder de vervolging van de islamitische minderheid. Dat past natuurlijk helemaal niet binnen het boeddhistische gedachtegoed. De Dalai Lama heeft het huidige geweld tegen de minderheden in het land dan ook in het openbaar veroordeeld. Ik hoop Aung San Suu Kyi te kunnen interviewen, die na jarenlang huisarrest uiteindelijk hoofd van de regering van haar land is geworden. Ze kreeg voor haar inzet voor de mensenrechten de Nobelprijs voor

de Vrede. Nu ligt ze onder vuur, omdat ze tijdens het bloedbad van de moslimminderheid nauwelijks van zich heeft laten horen. Ze is helaas in het buitenland. Ik vind dat zo jammer, dat ik in de dagen die ik alleen doorbreng in Myanmar besluit langs haar huis te lopen, om zeker te weten dat ze niet beschikbaar is. Ik word vriendelijk te woord gestaan en er wordt me verzekerd dat mevrouw Aung San Suu Kyi daadwerkelijk in het buitenland is. Jammer, maar niets aan te doen. Het boeddhisme leert me tevreden te zijn met wat er wel is, dus ik laat het snel weer los en geniet van het rondlopen in de drukke hoofdstad.

De tempels hier glinsteren en pronken. Ze stralen een enorme rijkdom uit. Als je door de straten van Rangoon – een stad die lokaal bekendstaat als Yangon – loopt, is de Schwedagonpagode al van ver te zien. Het is de hoogste tempel van Myanmar, 99 meter hoog en hij is beplakt met 50.000 kilo bladgoud en duizenden kostbare edelstenen. Boven op de toren prijkt een bolletje diamant van maar liefst 76 karaat. Moet je je voorstellen wat een rijkdom! Met de bouw van de pagode werd al in de vijfde eeuw voor Christus begonnen en telkens als zij beschadigd raakte, door bijvoorbeeld een aardbeving, werden er meer goud en edelstenen aan toegevoegd. Het is allemaal begonnen, zegt men, toen de toenmalige koningin haar gewicht in goud aan de pagode in aanbouw schonk. Mooi cadeau, maar ja, ze woog slechts veertig kilo. Het kon niet grootser dan groots zijn, want het was bedoeld als eerbetoon aan hun Boeddha. Als je je afvraagt wat de nederige Boeddha van zoveel pracht en praal zou hebben gevonden, dan denk ik dat hij het zou accepteren. Niet voor zichzelf, maar omdat hij accepteerde dat mensen zijn zoals ze

Blijkbaar heeft iedereen hier een eigen plek om gezegend te worden

De Schwedagonpagode is beplakt met 50.000 kilo bladgoud

MET EEN VOET STAAN ZE STEVIG IN HUN BOOTJE. AAN DE ANDERE VOET ZIT EEN VISKORF GEBONDEN, DIE ZE IN HET WATER DUWEN OM ZO VIS TE VANGEN

zijn. Mét hun zwakheden en dus hun behoefte aan uiterlijk vertoon. Persoonlijk heb ik soms wel wat moeite met overdadig goud en zilver op kerken en kathedralen, moskeeën en tempels. Vaak opgebracht door zeer arme volgelingen, wie wellicht wijs was gemaakt dat ze alleen de hemel verdienen als ze vooral veel bijdroegen aan de bouw en opsmuk van hun geloofsgebouwen. En toch: al die schoonheid doet ook wel iets met je als mens. Ik ben in ieder geval onder de indruk als ik door het grote complex loop en de enorme devotie zie van de bezoekers. En ik word helemaal blij als ik er een soort altaar zie, waar merkwaardig genoeg 'woensdag' op staat. Blijkbaar heeft iedereen hier een eigen plek om gezegend te worden, afhankelijk van de dag

waarop je bent geboren. Ik doe graag mee en geef 'mijn' Boeddhabeeldje, Woensdag genaamd, wat heilig water. Ik heb gehoord dat Barack Obama eenzelfde soort Boeddha als die van mij bewaterd heeft. Rechtsachter die van mij. Hij is op een vrijdag geboren.

We vliegen naar een prachtig natuurgebied rondom het Inlemeer. Dit ligt ongeveer 400 km ten noorden van Rangoon. Net als in Sulawesi, tref je ook hier huizen op het water aan. Er drijven zelfs hele akkers en boomgaarden op het water. De aarde daarvoor is op een ingenieuze manier vastgemaakt aan moerasplanten uit het meer en blijft zo drijven.

A photograph of a traditional wooden boat with a large, light-colored sail on a body of water. The boat has a wooden deck and a railing with decorative, arched cutouts. The scene is captured during sunset, with warm, golden light illuminating the boat and the water. The background shows a line of trees on the shore.

BETOVERING, EZELINNEN- MELK EN THEE

EGYPTE
TURKIJE
OMAN
MAROKKO

MAROKKO

Je bent er zo, in Marrakesh, het is nog geen vier uur vliegen vanaf Schiphol. Maar het zal je verbazen hoe anders de wereld is die je daar betreedt. Het past ons wel daar respect voor te hebben. Marrakesh is een van de vier koningssteden van Marokko, naast Fez, Meknes en Rabat. Ooit waren deze vier steden ieder de hoofdstad van een eigen koninkrijk. Marrakesh is gunstig gelegen; het ligt aan de rand van de woestijn en was een belangrijk vertrek- en aankomstpunt voor de karavanen. Op meerdere momenten tijdens mijn reis naar Marokko heb ik het gevoel zó een filmdecor in te zijn gelopen. Bijvoorbeeld als ik het Djemaa el Fna in Marrakesh op wandel, oftewel het plein des Doods. Hoe dat plein aan zijn naam komt, is niet helemaal zeker, maar het heeft vermoedelijk iets te maken met de openbare executies die hier in de middeleeuwen plaatsvonden.

Ik raad je aan een hele tijd uit te trekken voor je bezoek aan dit plein en de ernaast gelegen soek, want er is zoveel te zien. Overdag is de markt

een feestje en aan het einde van de middag komt het plein tot leven. Het is het toneel voor allerlei straatkunstenaars, waaronder verhalenvertellers en dansers. Die dansers zijn vaak travestieten, wat niet echt getolereerd wordt. Daarom wordt er over deze dansers gezegd dat het geen Marokkanen zijn, maar dat ze van buiten komen. 'Maar het zijn gewoon Marokkanen, hoor', wordt ons toegefluisterd. Ook lopen er mensen rond met grote tangen, om je te helpen als je kiespijn hebt en er zijn natuurlijk waarzeggers en slangenbezweerders. Misschien vertellen ze het verhaal enkel om hun act wat indrukwekkender te maken, maar terwijl een van die bezweerders zijn cobra voor mijn neus heen en weer laat dansen, vertelt hij dat een van zijn collega's kortgeleden bezweken is aan de beet van zijn eigen slang. Ik ben in ieder geval blij als het beestje weer terug in zijn mand zit en ik een glaasje water aangeboden krijg van de waterverkopers die ook in groten getalen te vinden zijn op het plein. Hoewel ik niet meer dan een sipje neem van het water uit hun jerrycans. Als het enigszins kan, drink ik in andere landen water uit een flesje. Tenzij ik hiermee echt iemand beledig. Maar deze mannen lijken goede zaken te doen. Komt er iemand voorbij die niet kan betalen, dan krijgt hij toch water. In de Koran staat dat je niemand drinkwater mag ontzeggen. Daarom zullen de waterdragers hun water altijd delen met hen die dat echt nodig hebben.

Ik krijg overigens gezelschap op de markt, namelijk van Fatima. Fatima is een beroemde jonge kok en zij leert me de echt Marokkaanse keuken kennen. En dat begint met samen inkopen doen op de markt. Dat is een feest. Fantastisch vind ik de manshoge kruiken vol kruiden en specerijen.

Je kunt hier vrijgezellenpotjes kopen

Werken in een van de leerlooierijen is zo ongezond

HET IS EEN POTJE MET WAT GROENTE EN VLEES, VAAK VAN EEN SCHAPENKOP

Je mag daar een mengsel van maken, geheel naar eigen smaak. Weet je niet je wat je lekker vindt, dan kun je kiezen voor een alvast gemaakt mengsel dat bestaat uit maar liefst zeventien kruiden. Uiteraard mag je ook daar nog wat aan toevoegen naar eigen zin. Ook halen we een levende kip. Ik heb dat op vele markten over de hele wereld gezien. Het is de beste garantie op vers vlees en je weet wat je in huis haalt. Maar hier slachten ze het dier ook voor je, uiteraard volgens de halal-richtlijnen. Ik ben toch altijd geneigd weg te kijken. Kan het niet zo goed aanzien. Wij zijn dat niet gewend. Maar ik realiseer me natuurlijk dat het bij ons ook gebeurt, alleen dan achter gesloten deuren.

Fatima maakt een verrukkelijke maaltijd voor me klaar. Die heeft wel iets weg van een stoofpotje.

Het vlees, de groente en de kruiden laat ze namelijk ongeveer drie kwartier stoven in een aardewerken pot. Tijdens het wachten kan de familie alle dagelijkse besognes met elkaar bespreken. En dan is het tijd om aan tafel te gaan. En wat is dat potje lekker.

VRIJGEZELLENPOTJE

Omdat veel mannen hier alleen naar de stad trekken, kun je hier zogenoemde vrijgezellenpotjes kopen. Niet te vergelijken met de schotel die Fatima me voorzette, maar prima te eten. Het is een potje met wat groente en vlees, vaak van een schapenkop. Dat potje nemen ze mee naar de hamam, waar ze het op het vuur zetten dat het water in het badhuis verwarmt. Zijn ze klaar met baden, dan is het potje warm en kunnen ze lekker eten. Ideaal, zou ik zeggen.

REIZEN MET VERWONDERING

In *Erica op Reis* schetst Erica Terpstra een beeld van de inspirerende en soms wonderlijke landen en culturen die zij bezoekt. Het boek is geïnspireerd op het gelijknamige tv-programma, waarin zij voor omroep MAX de wereld verkent. Tijdens haar reizen spreekt Erica niet alleen met de plaatselijke bevolking, maar neemt zij ook deel aan lokale rituelen, gewoonten en gebruiken. In dit boek deelt zij haar favoriete bestemmingen, meest bijzondere ontmoetingen en geeft ze vele tips. Mede dankzij de prachtige foto's van regisseur Feije Riemersma is dit boek een genot om bij weg te dromen.

Erica Terpstra is tegenwoordig presentatrice van het reisprogramma *Erica op Reis*. Eerder verwerfde zij grote bekendheid als zwemkampioen, sportjournalist, staatssecretaris, Tweede Kamerlid en voorzitter van de sportkoepel NOC*NSF. Voor *Erica op Reis* bezocht zij al meer dan dertig landen.

9 789021 573557

www.kosmosuitgevers.nl

KOS
M•S

NUR 500

Kosmos Uitgevers,

Utrecht / Antwerpen